

U.1997.1633H

Ukendskab til det retlige grundlag for et krav om kvalificeret svagelighedspension medførte ikke suspension af forældelse.

Pengevæsen m.v. 5.7 - Pengevæsen m.v. 58.3.

- ◆ A blev i marts 1980 på grund af sygefravær forårsaget af en psykisk lidelse afskediget fra en tjenestemandstilling i Københavns Kommune (K) uden aktuel pension. I december 1984 blev A på grundlag af samme lidelse tilkendt mellemste invalidepension med virkning fra den 1. juli 1983. Ved dommen i U 1991.98 fastslog Højesteret, at staten og kommunerne havde været uberettiget til at administrere bestemmelserne om kvalificeret svagelighedspension – her pensionsvedtægtens § 7 – på den måde, at sådan pension var betinget af tilkendelse af mellemste eller højeste førtidspension fra afskedigelsestidspunktet. I januar 1994 fremsatte A over for K krav om udbetaling af kvalificeret svagelighedspension med virkning fra afskedigelsen i 1980. K anerkendte, at A havde krav på kvalificeret svagelighedspension og efterbetalte pensionsydelse for tiden efter januar 1989, men gjorde gældende, at pensionsydelser for tiden forud herfor var forældede, jf. forældelsesloven af 1908 § 1, stk. 1, nr. 2. Heri fik K medhold, idet det forhold, at A først efter den nævnte dom blev klar over, at hun havde retligt grundlag for at rejse krav om kvalificeret svagelighedspension, ikke indebar, at hun kunne anses for at have befundet sig i »utilregnelig uvidenhed om sit krav« i den forstand, hvori

1634

dette udtryk anvendes i 1908-lovens § 3.¹ For så vidt angår de ikke forældede pensionsydelser blev en påstand om betaling af morarente fra de enkelte ydelsers forfaldstid ikke taget til følge.²

H.D. 10. oktober 1997 i sag II 286/1996

A (adv. Christian Harlang, Kbh.)

mod

Direktoratet for Københavns Kommunes Lønnings- og Pensionsvæsen (adv. Morten Ulrich, Kbh.).

Østre Landsret**Østre Landsrets dom 10. maj 1996 (14. afd.)**

(Johnsen, Østergaard-Nielsen (kst.), Majken Johansen (kst.)).

Denne sag vedrører spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren, A's, krav på kvalificeret svagelighedspension er forældet samt kravets forrentning.

Sagsøgeren har under sagen, der er anlagt den 22. september 1994, påstået sagsøgte, Direktoratet for Københavns Kommunes Lønnings- og Pensionsvæsen, tilpligtet at anerkende, at sagsøgeren pr. 1. juli 1980 har ret til kvalificeret svagelighedspension, jf. § 7 i Pensionsvedtægt for Københavns Kommune, samt at anerkende,

at beløbene vil være at forrente med sædvanlig procesrente fra de enkelte ydelsers forfaldstid, til betaling sker.

Sagsøgte har påstået frifindelse.

Sagens omstændigheder:

Af pensionsvedtægt for Københavns Kommune fremgår blandt andet:

»Kapitel 2. Egenpension.

...

§ 2. En tjenestemand er berettiget til egenpension, når han efter 10 års ansættelse i en stilling, i hvilken ansættelsen efter reglerne i §§ 4–4a kan medregnes i pensionsalderen, afskediges på grund af alder, som følge af helbredsbetinget utjenestedygtighed eller af anden ham utilregnelig årsag.

Stk. 2. Uanset ansættelsestidens længde har en tjenestemand dog ret til egenpension efter §§ 7–8, såfremt afsked finder sted på grund af nedsættelse af erhvervsevnen som nævnt i § 7 eller skyldes følger af tilskadekomst under udførelse af tjenesten.

...

§ 7. En tjenestemand, der er under 60 år, og hvis erhvervsevne er nedsat til en tredjedel af fuld erhvervsevne eller derunder, har ved afsked af denne årsag ret til en pension, som fastsættes på grundlag af den pensionsalder, han ville have opnået ved forbliven i tjeneste indtil det tidspunkt, da han skulle have været afskediget på grund af alder.

...

Kapitel 7. Opsat pension.

§ 22. En tjenestemand, der har opnået en pensionsalder på mindst 3 år, og som fratræder tjenesten uden at være berettiget til pension efter § 2, har ret til en pensionsydelse svarende til egenpension beregnet efter § 6, stk. 1, jfr. § 25, på grundlag af hans pensionsalder og pensionsgivende lønningsindtægt ved fratrædelsen (opsat pension).

...

Stk. 2. Opsat pension udbetales fra den 1. i måneden efter det fyldte 67. år. Indtræder der efter afskedigelsen erhvervsudygtighed, der medfører tilkendelse af offentlig invalidepension, udbetales pensionen dog fra samme tidspunkt som invalidepensionen.

...

Kapitel 10. Forskellige bestemmelser.

§ 29. Afgørelse om, hvorvidt betingelserne for at oppebære ydelser efter denne vedtægt er til stede, træffes af overborgmesteren.

Stk. 2. Afgørelser, som efter denne vedtægt beror på en helbredsbedømmelse, træffes efter indhentet udtalelse fra et råd, Pensioneringsrådet.

Stk. 3. Den samlede magistrat træffer nærmere bestemmelser om sammensætningen af det i stk. 2 omhandlede råd og om dets virkeområde.«

Sagsøgeren blev fra 1. august 1970 ansat i en tjenestemandstilling som kontorassistent i Københavns Kommunes socialdirektorat.

I 1979 blev sagsøgeren langtidssygemeldt ved lægeerklæringer af 2. februar og 20. marts 1979. I erklæringen af 20. marts 1979 udarbejdet af reservelæge Anne Dahl, Frederiksborg Amts Centralsygehus, forventedes, at sagsøgeren ville være uarbejdsdygtig i ca. 2 måneder. Samme læge erklærede den 26. april 1979 over for sagsøgte:

¹ U 1927.585 H, jf. Troels G. Jørgensen i TfR 1928 s. 386, U 1989.45 H, U 1993.604 Ø, Betænkning 174/1957 s. 11 f, 22 og 26, Ussing: Obligationsretten. Almindelig del (4. udg. 1961) s. 408 f, Stig Jørgensen: Kontraksret 2 (1972) s. 213 f, Gomard: Obligationsret, 3. del (1993) s. 237 ff, Karnov 1995 s. 3774, note 25, Bjørn m.fl.: Lærebog om indkomstskat (6. udg. 1989) s. 855, Engholm Jacobsen m.fl.: Skatteretten 1 (1990) s. 783 samt Paludan m.fl.: Skatteproces i praksis (2. udg. 1993) s. 177.

² U 1991.420 H, cirk. nr. 107 af 29. juni 1981, Munch: Renteloven (1983) s. 35, 163, samt Betænkning 1161/1989 s. 32.

»Som svar på Deres brev af 11.4.1979 kan oplyses, at A har været indlagt på psykiatrisk afdeling R i Hillerød fra 14.2.–9.3.1979, samt 14.3.–9.4.1979 under diagnosen: neurosis.

Vi har henvist pt. til fortsat behandling fra 24.4.1979 på Montebello (neurosehospital) Gentofte.

Ud fra vores vurdering af pt. vil hun blive fuldt arbejdsdygtig igen.«

Sagsøgte anmodede kommunens pensioneringsråd om at vurdere sagsøgerens helbredstilstand. Den 2. juli 1979 udarbejdede overlæge A. Myschetzky følgende erklæring:

1635

»Har haft angstsymptomer, spec. ved kontakt med fremmede begyndende mens hun var beskæftiget med kundebetjening i sommeren 78. Efterhånden tiltagende angstfølelser. Var indlagt først på psyk. afd. i Hillerød, senere 6 uger på daghospitalet Montebello i Gentofte. Går nu til behandling hos egen læge, får truxal. Mener sig endnu ikke i stand til at genoptage arbejdet, da hun stadig får angstfølelser, når hun skal være sammen med flere mennesker.

Objektivt: noget anspændt og forbeholden. Gør et ret bestemt og energisk indtryk,

09 07 79 Dr. Bjørn Thomsen tlf.: Pt. er gået i gang med antidepressiv behandling og regner med at hun kan blive arbejdsdygtig i løbet af et par måneder,

Konklusion: Da egen læge regner med at der er udsigt til at tjenestemanden med varighed vil kunne genoptage sit arbejde om ca. 2 måneder, foreslås sagen stillet i bero.«

Den 23. juli 1979 anbefalede Pensioneringsrådet på baggrund af lægeerklæringen sagsøgte »sagen stillet i bero«.

Den 6. september 1979 erklærede sagsøgerens egen læge, Bjørn Thomsen, at »Det er vanskeligt at udtale sig om varigheden af A's uarbejdsdygtighed, men det har lange udsigter – mindst 2–3 måneder«. I efteråret 1979 flyttede sagsøgeren til Nakskov, og hendes ny læge, Klaus Falbe-Hansen, erklærede den 26. oktober 1979, at sagsøgeren fortsat var uarbejdsdygtig på ubestemt tid.

Den 16. januar 1980 erklærede lægen:

»Jeg har i samråd med psykiater raskmeldt omstående pr. 1/2-80 – Hun er ikke i stand til at klare arbejdet som sagsbehandler i kommunen.«

Overlæge A. Myschetzky udarbejdede den 20. december 1979 følgende udtalelse:

»A ringede i november dette år som reaktion på en indkaldelse til samtale hos mig. Hun anførte at hun ikke kunne komme uden ledsager og fandt det urimeligt at spille en ledsagers tid på at møde frem. Bad mig i stedet kontakte egen læge telefonisk. Det gjorde jeg. Lægen sagde at han ikke havde set pt. i længere tid og derfor ikke kunne udtale sig om hendes nuv. tilstand. Det aftales at jeg pr. brev ville opfordre pt. til at opsøge lægen for at vi kunne komme videre i sagen. Dette gjorde jeg d. 28.11.79. Den 3/12 ringede hun til mit kontor og meddelte at hun var flyttet til Lolland og havde fået anden læge.

Der er nu fremkommet en fortsat sygemelding fra den nye læge. Der er så ringe grund til at tro, at hun kommer arbejdsmæssigt i gang igen, at det rimeligste må være at foreslå afsked på grund af angstneurose og mange sygedage.

Konklusion: På baggrund af ovenstående må PR foreslå afsked på grund af angstneurose og mange sygedage.«

Pensioneringsrådet indstillede den 18. januar 1980 til sagsøgte, at sagsøgeren blev afskediget på grund af angstneurose og mange sygedage.

Ved skrivelse af 24. januar 1980 meddelte sagsøgte sagsøgeren:

»På grund af Deres langvarige sygefravær har man efter indhentet udtalelse fra pensioneringsrådet i sinde at forelægge sagen for den

samlede magistrat med indstilling om, at der meddeles Dem afsked uden pension på grund af sygdom.

Da der i henhold til tjenstemandsvedtægtens § 31 stk. 1 gives såvel tjenstemanden som vedkommende tjenstemandsorganisation adgang til at udtale sig, inden afskedigelse finder sted, skal man anmode Dem om inden 14 dage fra dato skriftligt hertil at meddele, hvorvidt De ønsker at gøre brug af denne adgang, og i bekræftende fald fremsende en udtalelse.«

Sagsøgeren bekræftede modtagelsen af skrivelser ved påtegning af 18. februar, og oplyste, at hun skulle til psykiater den 26. marts samme år.

Ved skrivelse af 27. marts 1980 afskedigede sagsøgte sagsøgeren. Skrivelser er sålydende:

»Som følge af undersøgelser og forhandlinger i anledning af Deres sygdom samt under henvisning til »Vedtægt for Københavns kommunes tjenestemænd« ser man sig nødsaget til herved at afskedige Dem fra Deres stilling som kontorassistent under magistratens 3. afdeling med udgangen af juni måned 1980 med opsat pension.

Afskedigelsen sker i overensstemmelse med beslutning i den samlede magistrat og i borgerrepræsentationens stående udvalg.

Magistraten udtaler sin beklagelse af, at Deres helbredstilstand har udviklet sig således, at sygdom er årsag til, at Deres tjenesteforhold til kommunen må afbrydes, og udtrykker sin tak for den forløbne tid.«

Den 31. marts 1980 erklærede speciallæge i psykiatri Kurt Holbech Keitum:

...

»at jeg en gang i min speciallægekonsultation har set patient nemlig d. 26.3.80.

Jeg går ud fra, at Social- og Sundhedsforvaltningen må være vidende om pt.'s tidligere meriter i rimelig omfang og skal blot bemærke, at jeg nu har taget hende under behandling for et broget- og flimrende psykiatrisk sygdomsbillede, og at jeg i betragtning af mit meget korte kendskab til patienten naturligvis ikke kan udtale mig om, hvor længe pt. vil være syg, selvom jeg kan konstatere, at hun i øjeblikket næppe kan gøre gavn indenfor sit arbejdsområde.«

Sagsøgeren ansøgte den 1. juni 1983 Ravnsborg Kommune om invalidepension. Ved skrivelse af 8. august 1984 meddelte Ravnsborg Kommune sagsøgte, at sagsøgeren med virkning fra 1. august 1984 modtog forskud på invalidepension. Det fremgår af et håndskrevet notat på skrivelser, at en af sagsøgtes medarbejdere telefonisk har kontaktet Ravnsborg Kommune, som har lovet at sende kendelsen om invalidepension, når den foreligger, hvorefter sagsøgerens sag om opsat pension kan ekspederes.

1636

Til brug for behandling af ansøgningen havde læge Eli Smith udarbejdet erklæring af 29. oktober 1984, hvori det bl.a. hedder:

...

»Der findes herefter at være god dokumentation for, at der er tale om en varig psyk. abnormtilstand i form af såkaldt pseudoneurotisk schizofreni.

Der skønnes ikke at være mulighed for bedring af tilstanden ved yderl. psyk. behandling eller reva.-forsøg – dette specielt fordi arb.prøvn. og psykol. test er foretaget, medens ans. var i optimal medikamentel behandling p.g.a. sindslid.

Der findes herefter at være tale om væsentlig nedsat arbejdsevne p.g.a. sindssygdom.«

Efter at sagsøgeren den 5. december 1984 blev tilkendt mellemste invalidepension fra den 1. juli 1983, meddelte sagsøgte ved skrivelse af 13. februar 1985 sagsøgeren blandt andet:

»I anledning af at De har fået tilkendt invalidepension, skal man herved meddele, at De i henhold til pensionsvedtægten af 23.4.1970, kapitel 7, fra den 1.7.1983 er berettiget til at få udbetalt opsat tjenestemandspension ...«

Efter at sagsøgeren i 1993 gennem presseomtale var blevet opmærksom på højesteretsdommen gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1991, s. 98, anmodede hendes faglige organisation i november 1993 sagsøgte om at genoptage hendes pensionssag, idet hun mente sig berettiget til kvalificeret svagelighedspension.

I skrivelse af 28. januar 1994 fremsatte sagsøgers advokat ligeledes begæring om genoptagelse og bad sagsøgte anerkende, at sagsøger havde krav på kvalificeret svagelighedspension fra fratrædelsestidspunktet.

I en erklæring af 17. maj 1994 fra overlæge Martin Lotz til Pensioneringsrådet er blandt andet anført:

»...

Konklusion:

Pågældende led af en psykisk lidelse, da hun blev afskediget fra kommunen i 1980. Hun var allerede da sygemeldt og kom ikke senere i arbejde. Efterfølgende behandlingsforsøg var uden afgørende resultat, hvorfor man må konkludere, at sygdommens art og sværhedsgrad, som medførte mellemste førtidspension i 1984 allerede var tilstede på afskedigelsestidspunktet i 1980.«

Pensioneringsrådet meddelte den 2. juni 1994 sagsøgte følgende:

»...

Retrospektivt må det konkluderes, at sygdommens art og sværhedsgrad, som medførte mellemste førtidspension i 1984, allerede var tilstede på afskedigelsestidspunktet i 1980, således at A må anses for berettiget til kvalificeret svagelighedspension.«

Ved skrivelse af 15. juli 1994 meddelte sagsøgte sagsøgerens advokat, at sagsøgerens pensionssag havde været vurderet på ny, og at pensionen med virkning fra 28. januar 1989 ville blive omregnet til kvalificeret svagelighedspension.

Sagsøgeren gjorde gældende, at pensionen skulle omregnes til kvalificeret svagelighedspension tilbage fra afskedigelsestidspunktet den 1. juli 1980.

Sagsøgte fastholdt imidlertid, at pensionen alene skulle reguleres med virkning fra den 28. januar 1989, under henvisning til, at sagsøgerens advokat ved skrivelse af 28. januar 1994 havde anmodet om genoptagelse af pensionssagen, og at fordringen er undergivet 5 års forældelse.

Sagsøgeren har herefter udtaget stævning mod sagsøgte.

Der er under domsforhandlingen afgivet vidneforklaringer af Kirsten Fichner Jørgensen, Palle Haugsgjerd Jensen, overlæge Åge Chr. Thomsen og overlæge Martin Lotz.

Kirsten Fichner Jørgensen har forklaret, at hun er ekspeditionssekretær i Københavns Kommunes personaleadministration. Vidnet har kendt sagsøgeren siden dennes ansættelse og har ført mange telefonsamtaler med sagsøgeren om hendes store sygefravær. Sagsøgeren var bekendt med reglerne om dokumentation, lægeattest med videre.

Palle Haugsgjerd Jensen har forklaret, at han er kontoruddannet ekspeditionssekretær i Københavns Kommune, beskæftiget med beregning og anvisning af tjenestemandspension. Efter modtagelsen af skrivelsen af 8. august 1984 fra Ravnsborg Kommune tog vidnet telefonisk kontakt til Ravnsborg Kommune og lavede det håndskrevne notat på skrivelsen, fordi Ravnsborg Kommune måske kunne have ment, at skrivelsen var tilstrækkeligt grundlag for sagsøgte til at udbetale sagsøgerens opsatte pension.

Vidnet kan af sine notater se, at han har talt med sagsøgeren, som ikke rejste krav om kvalificeret svagelighedspension. Hvis sagsøgeren havde rejst kravet, ville vidnet have afvist det som uhjemlet, fordi der var gået så længe fra afskedigelsen til

tilkendelsen af invalidepension, at man ikke kunne regne med, at helbredstilstanden var den samme.

Før højesteretsdommen gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1991 s. 105 anså sagsøgte det for en både nødvendig og tilstrækkelig betingelse for tilkendelse af kvalificeret svagelighedspension, at der tilkendtes mellemste eller højeste invalidepension.

Efter højesteretsdommen ændrede sagsøgte praksis og afviste ikke krav på kvalificeret svagelighedspension, hvor der var gået længere tid mellem afskedigelsen og tilkendelsen af invalidepension. Sagerne blev i stedet forelagt Pensioneringsrådet.

Åge Chr. Thomsen har forklaret, at han har været ansat som overlæge i intern medicin på Bispebjerg Hospital indtil februar 1996 og nævnrådsformand for

1637

Pensioneringsrådet fra 1984 til 1. marts 1996. Pensioneringsrådet er et rådgivende organ for Københavns Kommune. Rådet består af 3 overlæger med forskellige specialer.

Hvis rådet skønner, at der er risiko for afskedigelse, og at den pågældende har udsigt til kvalificeret svagelighedspension, sker det, at man rådgiver om denne mulighed, men det sker ikke rutinemæssigt.

I denne sag, som var uafklaret, har man ikke rådgivet om kvalificeret svagelighedspension. Vidnet kender kun sagsøgerens sag fra akterne.

Martin Lotz har forklaret, at han er overlæge i psykiatri på Bispebjerg Hospital og fra 1985 til 1995 medlem af Pensioneringsrådet.

Angstneurose er en af de lettere psykiske lidelser. Den berører ikke dømmekraften og er forenelig med arbejde og familieliv. Hvis en angstneurose har stået på i nogle år og har en vis sværhedsgrad, kan den i sjældne tilfælde danne grundlag for kvalificeret svagelighedspension, men revalidering skal have været forsøgt.

Man ville ikke have tilkendt sagsøgeren kvalificeret svagelighedspension i 1980. Erhvervsevnen var ikke på afskedigelsestidspunktet manifesteret nedsat med 2/3 og man kunne ikke dengang vide, om behandling ville retablere erhvervsevnen. Man ville have forsøgt revalidering.

Sagsøgeren har til støtte for kravet om efterbetaling gjort gældende, at den 5-årige forældelse i medfør af 1908-lovens § 3 er suspenderet, da sagsøgeren har været i utilregnelig uvidenhed om kravet. Pensionskravet udspringer af pensionsvedtægten § 7, og sagsøgtes administration af disse bestemmelser blev underkendt ved højesteretsdommen gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1991 s. 98. Pensioneringsrådet har alene indstillet sagsøgeren til afsked og ikke til svagelighedspension. Dette er heller ikke nævnt i kommunens skrivelser til sagsøgeren. Der er mellem parterne enighed om, at betingelserne i vedtægten § 7 var til stede ved afskedigelsen, og sagsøgeren har haft en berettiget formodning om, at kommunen administrerede udbetaling af pension i henhold til pensionsvedtægterne korrekt. Sagsøgeren blev først bekendt med den fejlagtige administration af pensionsvedtægten ved pressens omtale af højesteretsdommen. For sagsøgeren har der været tale om meget komplicerede forhold, og hun har ikke haft anledning til at rejse sagen forud for højesteretsdommen.

Til støtte for påstand om forrentning har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgte er forpligtet til at betale rente i henhold til rentelovens § 3. Kravet må betragtes som vedrørende det formueretlige område. Sagsøgeren har henvist til Finansministeriets cirkulære nr. 107 af 29. juni 1981, hvorefter der skal betales morarente efter rentelovens § 3, stk. 1, ved forsinket udbetaling af løn, pension m.v., forudsat forsinkelsen skyldes administrationens forhold.

Sagsøgte har gjort gældende, at det er ubestridt, at kravet er omfattet af 1908-loven, og at det ikke er selve kravet på pension, der forældes, men blot de løbende ydelser. Der er intet at bebrejde sagsøgte vedrørende sagsbehandlingen, da sagsøger blev indstillet til afsked. Sagsøgeren blev i 1984 klar over, at hendes erhvervsevne var nedsat til mindre end 1/3, og det er sagsøgeren, der har bevisbyrden for, at hun har været i utilregnelig uvidenhed om kravet. Sagsøgte har ikke haft oplysningerne om sagsøgerens erhvervsevne og har ikke haft anledning til at indhente disse oplysninger. Sagsøgte havde ikke grundlag for at antage, at sagsøgeren havde mistet 2/3 af erhvervsevnen i 1980.

Sagsøgte bestrider, at kravet falder ind under rentelovens § 3, da der ikke er tale om et formueretligt krav. Krav forrentes først fra sagens anlæg i overensstemmelse med rentelovens § 8, subsidiært fra den 28. februar 1994, d.v.s. 1 måned efter sagsøgerens krav om kvalificeret svagelighedspension.

Landsretten skal udtale:

Da sagsøgeren i 1984 fik tilkendt mellemste invalidepension, findes hun ved tilkendelsen heraf at have haft anledning til og det fornødne grundlag for at rejse spørgsmålet om kvalificeret svagelighedspension over for sagsøgte.

Som følge heraf findes sagsøgeren fra tilkendelsen af mellemste invalidepension i 1984 i hvert fald ikke længere at have været i utilregnelig uvidenhed om sit krav, som derfor anses for forældet i medfør af 1908-lovens § 1, og sagsøgtens frifindelsespåstand tages derfor til følge.

Efter omstændighederne ophæves sagens omkostninger.

Højesteret

Højesterets dom.

Den indankede dom er afsagt af Østre Landsret.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Kiil, Marie-Louise Andreasen, Blok, Jørgen Nørgaard og Lene Pagter Kristensen.

Appellanten, A, har påstået indstævnte, Direktoratet for Københavns Kommunes Lønnings- og Pensionsvæsen, tilpligtet at anerkende,

1) at appellanten pr. 1. juli 1980 har ret til kvalificeret svagelighedspension, jf. § 7 i pensionsvedtægt for Københavns Kommune, og

2) at appellanten har krav på forrentning af pensionsydelse for perioden 1. juli 1980 til 31. juli 1994 med sædvanlig procesrente fra de enkelte ydelsers forfaldstid, til betaling sker.

Indstævnte har påstået stadfæstelse i forhold til appellants påstand 1 og frifindelse i forhold til appellants påstand 2. Indstævnte har endvidere nedlagt nogle subsidiære påstande vedrørende spørgsmålet om forrentning.

1638

Højesterets bemærkninger.

Appellanten har i hvert fald siden december 1984, da hun fik tilkendt mellemste invalidepension, været i besiddelse af de fornødne faktiske oplysninger til at rejse kravet om kvalificeret svagelighedspension over for indstævnte. Af Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1991 side 98 fremgår, at indstævnte – ligesom andre offentlige myndigheder – havde administreret pensionsvedtægtens § 7 om kvalificeret svagelighedspension på en måde, som ikke var berettiget, og appellanten blev efter det oplyste først efter denne dom klar over, at hun havde retligt grundlag for at rejse krav om kvalificeret svagelighedspension. Appellanten kan imidlertid ikke af denne grund anses for at have befundet sig i »utilregnelig uvidenhed om sit krav« i den forstand,

hvori dette udtryk anvendes i § 3 i forældelsesloven af 1908. For så vidt angår appellants påstand 1, stadfæster Højesteret derfor dommen.

Appellants krav på efterbetaling af kvalificeret svagelighedspension udspringer af hendes ansættelse som tjenestemand hos indstævnte og må anses for et krav »uden for formuerettens område«, jf. rentelovens § 8. Under de foreliggende omstændigheder, hvor kravet først er rejst omkring årsskiftet 1993–94, og hvor den manglende betaling af pensionsydelserne ikke kan lægges indstævnte til last, finder Højesteret ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilkende rente i medfør af § 8, stk. 2, jf. § 3, stk. 5, af det ikke forældede pensionsbeløb, som blev efterbetalt i juli 1994. Indstævnte frifindes derfor for appellants påstand 2.

Thi kendes for ret:

Den indankede dom stadfæstes.

Indstævnte, Direktoratet for Københavns Kommunes Lønnings- og Pensionsvæsen, frifindes for den nedlagte rentepåstand.

I sagsomkostninger for Højesteret skal appellanten, A, til indstævnte betale 30.000 kr. inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse.